

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 45.

V Ljubljani, v sredo 25. februvarja 1885.

Letnik XIII.

Volilci trgovinske in obrtne zbornice!

Zavolj novih volitev v trgovinsko in obrtno zbornico, ki se imajo te dni vršiti, sklical je izvrševalni odbor národnega kluba deželnih poslancev dné 19. t. m. obilno število najveljavnejših trgovcev in obrtnikov z Vaše srede na posvetovanje, ter Vam po soglasnem sklepu tega shoda priporoča niže imenovane kandidate, katerim brez skrbi izkažete svoje zaupanje. Njih imena so Vam porok, da bodo vestno in po svoji najbolji moči delali za trgovinske in obrtne koristi naše dežele.

Ti kandidatje so:

I. V trgovinskem odseku:

a) za prvo skupino, v kateri sta združena prvi in drugi razdelek:

Gosp. **Josip Kušar**, predsednik trgovinski in obrtni zbornici, trgovec in hišni posestnik v Ljubljani.

" **Vaso Petričič**, podžupan Ljubljanski, trgovec in hišni posestnik v Ljubljani.

" **Fran Hren**, grajščak, trgovec itd. v Ljubljani.

" **Mihael Pakič**, trgovec in hišni posestnik v Ljubljani.

" **Janez Perdan**, trgovec in hišni posestnik v Ljubljani.

" **Franc Souvan** ml., trgovec in hišni posestnik v Ljubljani.

b) za drugo skupino, v kateri je tretji razdelek trgovcev:

Gosp. **Franc Omersa**, trgovec in posestnik v Kranji.

" **Blaž Mohar**, deželni poslanec, župan in trgovec v Škofjiloki.

" **Tomaž Pavšler**, trgovec z domačimi pridelki in hišni posestnik v Kranji.

" **Josip Ribič**, trgovec z glasbenimi inštrumenti v Ljubljani.

II. V obrtnem odseku:

za drugi razred:

Gospod **Janko Kersnik**, grajščak, posestnik mlina in žage na Brdu.

" **Filip Zupančič**, stavbeni mojster in hišni posestnik v Ljubljani.

" **dr. Josip Poklukar**, državni in deželni poslanec, solastnik tiskarne itd. v Ljubljani.

" **Janez N. Horak**, podpredsednik trgovinski in obrtni zbornici, hišni posestnik in rokovičar v Ljubljani.

" **Anton Klein**, predsednik obrtnemu društvu in solastnik tiskarne v Ljubljani.

" **Jernej Žitnik**, hišni posestnik in čevljarski mojster v Ljubljani.

" **Oroslav Dolence**, hišni posestnik in svečar v Ljubljani.

" **Janez Dovgan**, mizar v Ljubljani.

" **Franc Kolman**, hišni posestnik in steklar v Ljubljani.

" **Alojzij Jenko**, načelnik zadrugi pekarjev v Ljubljani.

V Ljubljani, dné 22. februvarja 1885.

Za národní centralni volilni odbor:

Luka Svetec.

LISTEK.

Kaj človek skusi, ako peš na Dunaj gre.

(Dalje.)

Osemnajsti dan.

Dne 23. avgusta, 18. dan našega potovanja, bila je nedelja. V Seewiesen smo sicer na predvečer prašali hišno gospodinjno, koliko časa bi mi v jutro potrebovali, da bomo prišli k sv. maši v Aflenz. Prijazna žena nam pritruje, da bomo prav po lahkem prišli k sv. maši v Aflenz. V jutro smo ob določeni uri že na potu ter hitimo urnih korakov proti Aflenzu, kjer so pa ljudje — ravno iz cerkve prišli, ko mi tje pridemo. Kdo je bil temu kriv, ne vem; in se tudi nismo mogli o vzroku zediniti. Ni bilo tedaj drugače, ko tako, da smo po ribniško bili pri sv. maši, ki je Ribničanu kmalu minula, ker je ravno ob koncu maše do cerkve prišel. Nekoliko smo molili in — šli zopet dalje; in majhen zajutrak nas je okrepčal za daljno pot.

Po ozki in s košatim drevjem obsejani dolini potujemo mirno naprej; kar vgladamo po cesti proti nam tróp korenjakov v lovski obleki in s puškami na ramah. Drugi pa peljajo na vozu lepega ustreljenega jelena. Lepa živalca je bila!

Toda, — ni dolgo trpelo, in drugega jelena vgladamo. Ta je bil pa v gojzdu. Lepo kramljamo mi po svoji poti in zavijamo svoje besede o ustreljenem jelenu, češ, da bi bil dober itd., kar zakliknemo: „Vidiš, vidiš! Ondi-le na skali stoji drugi, živ, velik!“

Začuden se vstavimo in zremo tje v višavo. Tam v gojzdu na visoki, daleč v dolino moleči skali stoji krasni „rogovilež“; mirno stoji na skali, zreč proti nam tje po dolini. Ne moremo si kaj, da bi nekoliko ne poskusili prepoditi to krasno živalico, češ, bomo vsaj videli, v kakih skokih bode ona vstrahovala to silovito skalo.

In kaj storimo? Na ves glas vpijem — jaz, kličem, maham z ruto, in tovarša z menoj, ali jelenček se za nas ne zmeni, on miren ostane na svoji skali, za našo komedijo se ne briga. Dovolj je! — In zdaj Anton skuša pojasniti prikazen, ter pravi: Ta jelenček morda tukaj že dolgo stoji, in bo še dolgo stal, ker je skoraj gotovo — lesen! Nalašč tū sem postavljen, da tujce za nos vodi!

„Ha! Ha!“ — smo se posmejali, — „saj imaš v resnici prav; res, res mora brez življenja biti, ker se še treh lovecev, — kakoršni smo mi, — ne vstraši!“ — in šli smo dalje, ter jezili se nad jelenom, ki nas je tako na lepem speljal na led.

Gorata dolina, v Aflenski okolici nam je toraj

po teh dveh jelenih in — brez sv. maše, — dobro v spominu ostala; meni pa — toda še le iz poznejih let, — tudi še iz drugega vzroka.

Mnogokrat sem namreč v družbi pripovedoval, kako sem jaz že jelena na lovu — zasledil, tega namreč na skali v Aflenzu; in — vselej me je ta šembrani jelen vznemiril kolikor toliko, in sicer toliko bolj, v kolikor bolj prebrisani družbi sem to stvar pripovedoval, ker je bilo treba dotične napade krepko odbijati. Toda vso jezo do jelena v Aflenzu sem bil pozabil o priliki, ko moj nekdanji predstojnik po nekem prijatelju dobi iz Aflenza — divjega kózla, ki je tehtal po takratnem, še starem računu 50 funtov. Ta kózel mi je onega jelena „iz glave“ prepodil, ktereга jaz s tovaršema s skale pregnati nisem mogel, in — zadovoljen sem potem skoraj vsaki dan po dvakrat „tega“ kózla, — divjega, se pravi, — „oberal“; toda „pošteno“, ne pa „pregrešno“, kakor obero hudobni „jezik“; — jaz sem oberal z zobmi; in oberal sem onega „divjega“ kózla iz Aflenza, ne pa onega kosmatina, ki mekeče in — smrdi! O! — oni je bil „divji“ kózel, Aflenski kózel, ki je prav „dobro dišal!“

In tako nas je ta „jelen na skali“ po daljni poti prav dobro zabaval, in med takim prijaznim zabavanjem smo prišli v Bruck, kjer smo že, na Dunaj gredé, bili. Nekoliko smo se pokrepčali in

Politični pregled.

V Ljubljani, 25. februarja.

Notranje dežele.

Ni ga bilo v Avstriji že dolgo bolj svojeglavega ministra, kakor je sedanji naučni *minister Conrad plem. Elbtsfeld*, rodом Stajarec. Videli smo ga nedavno, kako je mislil postopati z novo postavo o kongruji, ne da bi se bil kaj dosti brigal za mnenje poslancev ali drugih mož, ki imajo v tem oziru tudi še besedico govoriti in bi tudi bil, ko bi se mu ne bili zavedni poslanci moško uprli, ter mu brez ovinov svojo misel povedali. Od tistega časa ni še 14 dni preteklo in že je naučni minister pozor skoraj da cele Avstrije na-se obrnil z ukazom, ki ga je neki izdal na dolenje-avstrijsko cesarsko namestništvo, kakor pripoveduje „Wiener Ztg.“ Povod temu je dal sklep učiteljev društva „Diesterweg“, po katerem naj se naučni minister prosi, da se za posebne primerke zopet sme šiba v šolo vpeljati. Naučni minister c. kr. namestništvo pozivlja, naj za to skrbi, da se vse enake od učiteljev vložene prošnje, ki bi bile za ali proti sedanji šolski postavi, že pri c. kr. deželnem šolskem svetu odbijejo in naj se meni nikdar ne predlagajo, ker so popolnoma brez pomena in bi se jaz nikdar na nje ozirati ne mogel, kajti ni me volja tudi najmanjše stvarice v sedanjih šolskih postavah spremeniti. Naučni minister si je s tem odlokom pač podpisal spričevalo, da ne pozná ljudske šole drugače od znotraj, nego po abecednih tablah, ki po steni visijo, sicer bi se ne bil tako izrazil. Ondi, kjer se shajajo otroci raznih starišev, lepo podučeni, pa tudi do skrajne mere zanemarjeni, dostikrat pa tudi pravno popolno popačeni, se pri poslednjih z lepo besedo prav nič ne opravi. Posebno zastoj je pa že tedaj vsaka beseda, ako otrok vé, da ga učitelj niti za ušesa ne sme prijeti. Tak spaček potem nagaja in je celemu razredu za pokoro, in kaj bi ne bil, saj dobro vé, da se mu ne sme do živega. Pač bi bil minister Conrad dobro storil, ko bi bil za take izvanredne slučaje šibo vpeljal. Ne pomaga nič, strah in groženje v šoli, kakor sploh pri odgoji mora biti, kjer tega ni, ondaj z malimi izjemami tudi ni prave izgoje. Celo sedanji Velški princ (angleški prestolonaslednik) okusil je pri raznih priložnostih šibo iz rok svojega očeta prince Alberta, minister Conrad se jo pa zanikrnim otrokom dajati boji.

Vnanje države.

Ni je kmalo države, kjer bi silovitost tako na vrhuncu bila, kakor je na Ruskem, takoj za to pride pa *Prusija* na vrsto. Posebno, kar se tiče katolikov, ji ni nobeno sredstvo preslabo, da bi jim s taistim ne poskušala škodovati. V najnovejšem času spravila se je na posilno polutrovanje katoliških otrok. Na Nemškem je namreč v mešanih zakonih, kakor po celem svetu navada, da se vsi otroci v katoliški veri izrede, če je sicer bil zakon po postavah katoliške cerkve sklenjen. Gorje pa družini na Pruskem, ako se ji primeri nesreča, da ji oče umrje, preden so otroci po štirinajst let stari. Protestantovski pastori si vse prizadenejo, da potem nesrečni vdovi mladotne otroke po sili vzamejo, ter jih razdelé po luteranskih zavodih, naj se mati ali otroci še tolikanj branijo, naj še tolikanj prosijo! Nič ne pomaga, vsak sebi morajo, da drug drugega več ne vidijo. Kaj tacega se je svoje dni le iz osrednje Afrike slišalo, kjer so s sužnji kupčevali, da so se otroci materam iz naročja trgali in od njih daleč proč

potem smo tukaj — „klobaso zašpilili“. Koliko je bila velika ta „popotna klobasa“, na tujem narejena, — je čast. bralcem zdaj znano. Od Brucka do Dunaja, čez Št. Hipolit in Marija Celje zopet v Bruck.

Pregovor pa pravi: „Klobasa, Wurst, — macht Durst!“ — in tako smo tudi mi nekoliko to klobaso zalili. Tudi mi zapisnik pové, v koliki meri smo zalivali. Pravi namreč, da smo si ga tukaj privoščili vsak „masliček“ — stare mere — dobrega Stajarca, in še dalje pravi, da sem jaz tukaj — zmenjal zadnji desetak.

Daljna pot nas potem zavija proti drugi strani, ne pa proti oni, po kateri smo hodili tje gredé, kajti nazaj gredé vbrali smo pot, kakor sem že povedal, proti domu čez Koroško. In današnji večer spali smo v Leobnu.

Kako smo kaj spali tukaj, nočem razlagati, kajti akoravno smo v navidez dobri krčmi prenočili, — nam le žalosten spomin včasih izvabljuje smeh in nevoljo iz onih še dijaških let, ker smo za drag denar — v jutro po „dvojni“ poti potrebovali svoje glavnike. Popotniki po Bosni vedó veliko v enakem položaju govoriti. Toda, — vse je minulo in — Leoben smo vendar le videli, in — zapustili!

Zjutraj hiteli smo dalje proti Koroški in proti domovini.

(Dalje prih.)

prodajali. In tako se godi dandanes na Pruskem, v deželi „strahu božjega in pobožnega življenja“! To se vé, da to samo katolikom velja! Za vse druge veroizpovedanja se nič ne brigajo, naj ima otrok ktero vero ali pa nobene! Le katoliško dete, kteremu oče pred 14. letom umrje, se ne sme v katoliški veri izrediti, temveč mora na veliko žalost svoje matere protestant postati. Če se pa mati takemu nasilstvu vstavlja, ji nalože toliko in takih glob, da jih plačati ne more, na kar jo v ječo zapró. Kaj takega se je do sedaj, kakor smo rekli, le iz Afrike čulo in pa gledé usiljevanja druge vere iz Rusije, sicer ne vemo, kje bilo bi dandanes še to v navadi.

Švicarski zvezni svet v Bernu ima ravno kar polno glavo, kako bi se vedno bolj nadležnih anarhistov odkrižal. Obljubili so mu namreč, da hočejo razstreliti zvezno palačo in sicer za to, ker jih je zvezni svet preganjati jel. Če se tej grožnji bolj na dno pogleda, zapazi se takoj, da je v tem grmu ves drug zajec skrit, kakor pa sovraštvo. Ropati hočejo anarhisti in se ptujega denarja polastiti, kajti v kletih zvezne palače v Bernu imajo za 58 milijonov frankov denarja shranjenega in to so tisti ocvirki, po katerih se anarhistom sline cedé. Zvezni svet se je v tem smislu že posvetoval, kako bi napad zabranil; nekteri so nasvetovali, da naj se okoli palače napravi gosta železna ograja, ki bi vsakemu nepoklicanemu približevanje k poslopji zabranjevala. Toda že pri prvem posvetovanju so spoznali, da bi to predrago bilo in varnosti bi pa kljub temu še ne imeli. Rekli so toraj, da popolnoma zadostujejo straže, ki so sedaj okoli palače nastavljene, sicer bo pa že zvezni svet za to skrbel, da se bode Avgijev hlev anarhistov po celi Švici, kolikor se bo le dalo, potrebil. Dolgo, dolgo so se Švicari obotavljali, preden so začeli strogo proti peklenski druhal postopati, a sedaj, ko jim že voda v grlo teče, si res prizadevajo, da bi jo zajezili. Če jo bodo — kdo vé!

Kjer je veliko in raznih reči združenih v jedno skupino, ondaj je gotovo marsikaj čudnega vmes. Rusija je taka zmes iz raznih narodov in dežel, še vsa drugačna kakor pa mnogojezična Avstrija. Največe čudo v ruskem cesarstvu je pa velika kneževina *Finland* (Čuhonska), ki ima svoj deželni zbor in marsikake pravice, na kakoršne bodo pravi Rusi doma še dolgo čakali. Tako n. pr. mora vse iz Rusije tje kaj vpeljano blago veliko carino plačevati, čuhonski izdelki na Rusko vpeljani so pa vsake carine popolnoma prosti. Dalje med obema državama ni druge razmere, kakor personalna unija ali osebna zveza, t. j., da Finlandci ruskega vladarja ob enem tudi za svojega vrhovnega gospodarja priznavajo, sicer so pa popolnoma sami svoji. Vrhovno gospodarstvo v veliki kneževini Finlandski ima v rokah cesarski senat v Helsingforsu, in je, kakor kaže, bolj senat, kakor pa cesarski, kajti drugače bi bilo komaj mogoče, da so v Finlandiji časniki vseh narodov in jezikov dovoljeni, le ruski ne! Če tudi je mnogo Rusov po deželi in po mestih naseljenih, vendar niti jednega lista ne morejo v svojem jeziku v roke dobiti, ker se v tem jeziku sploh ne smejo izdajati. Kakor se čuje, vložili so med Finlandci živeči Rusi prošnjo na ondašnji deželni zbor, da odpravi dotično prepoved in se je nadjati, da jo bo odpravil cesar sam, ako bi je deželni zbor ne, ker je preobilna prostost Finlandska Rusom že presedati jela.

V *Filadelfiji* in *Novem Jorku* v Ameriki izdelujejo se peklenske mašine, dandanes jako priljubljeno orožje anarhistov in nihilistov, že kar po tovarnah in sicer, kar je najostudnejše — celo pod varstvom in zaščito vlade same, ktera po eni strani skuša z ostrimi postavami strahovito porabo dinamita zabraniti, po drugi pa prav po štrusevo glavo skriva in molči pri izdelovanju peklenskih mašin, v ktere dinamit vprežen strahovito pogubno deluje. Tak ameriški tovarnar jako nedolžno trdi, da so njegove mašine, dokler so prazne, najnedolžnija stvar na svetu. O kaj, pak da, tudi gad je nedolžna stvarica božja in popolnoma nenevaren, ako si mu populil strupene zobe, dokler mu drugi ne zrastejo, in vendar ga vsak stare, komur pod peto pride. Zaslugek je neki tako dober pri izdelovanju peklenskih strojev, da jih komaj zamorejo sproti zadosti izdelovati. Podoba imajo jako različno. Velike so kakor storžec sladkorja in zopet majhine, da jo lahko v klobukovo dno vsiješ. Poslednja obstoji iz dveh jedno na drugo položenih plošč, med kterima je razstrelbina. Zadosti je, da ti klobuk na tla pade, — v tistem trenutku razvijejo se raznesilne moči, ki celo okolico pretresejo. Tjekaj v Ameriko treba bo Evropi obrniti svoje oči, da se bo ondaj vstavilo peklensko izdelovanje omenjenih strojev, ako hoče, da ji bodo postave proti dinamitu kaj koristile. Dokler bodo anarhisti od ondot svoje blago dobivali, tako dolgo se ni pravega vspeha od naših postav nadjati.

Izvirni dopisi.

Na Česnjicah, 20. febr. Silno tužno so peli zvonovi pri tukajšnji farni cerkvi v četrtek 12. febr. že pozno v noč okoli 10. ure. Neslo se je truplo

po hudobnih voglarjih ubitega našega župana in večletnega cerkvenega ključarja Jakoba Žordani-ja v tukajšnjo farno cerkev in od tod v mrtvašnico, kjer je bil ubiti drugi dan 13. febr. raztelesen in sodnijsko pregledan, ter potem cerkveno pokopan.

Bila je v sredo 11. febr. svatba (ženitovanje) v Lipi pri Česnjicah. Govorilo se je že pred svatbo, da nameravajo priti isti večer v Lipo nekteri fantje iz Vrha, Krašenske županije v družbi z nekterimi Pšavskimi fanti, ki so nekaj časa sem kar stikali po kakem pretepu in napravili že marsikteri ravs, tako, da se je bilo vedno bati, da enkrat napravijo grozen pobjoj. — Zadnjo, Martinovo nedeljo, 16. nov. 1884. l., so se stekli nekteri tih v Šmartnu v Spodnjem Tuhinju precej dobro, tako, da je eden izmed njih obležal nekaj dni ondaj. Zdaj je tudi ta v zaporu zaradi poboja v Lipi.

Na večer 11. febr. okoli 9. ure pride v Lipo res 9 istih fantov, ki so, kakor že rečeno, delali nekaj časa sem nekak strah po tukajšnji okolici, bilo je 6 Vrhovcev in 3 Pšavljani. Došli so oboroženi s kolmi, kakoršne jih je videl nositi nek posestnik iz Gabravnice, memo kterega hiše so šli in ki jih je tudi vse poznal. V kolcih so morali imeti žeblje nabite, kakor to pričajo rane pri pobitih. Pravijo, da se je čulo tudi nekako zvenčenje kakor kake sablje ali družega enacega železja. Prišli so boje tiho, ter najpopred vse ogledali koliko je Česnjških fantov na preži. Vidši, da domače srenje fantov je ondaj le malo, podajo se na griček pred hišo posestnika Fr. Š., ki je bil tudi pri svatbi, to je kakih 50 korakov od hiše, kjer se je obhajala svatba. Tu zarjovejo in zapojó. V hiši Fr. Š. ugasnejo precej luč, iz strahu, da ne bi v hišo prihrumeli, ker bila je doma le mlada žena z malimi otročiči s starem očetom in materjo. — Dva Česnjških fantov se Vrhovcem in Pšavljanom prijateljsko pridružita, toda kmalo sta obedva staknila. Eden tih dveh Česnjških fantov vidi, da so segli po krepelcih, ktere so menda, vsaj nekteri, malo k steni prislonili, in slišali besedo: „Udari ga“, skoči urno proč, pa vendar je eno v hrbet dobil, drugi Česnjški fant pa že štiri po glavi in rokah vlovi in to brez vsega besedovanja in vsakega povoda. Prvi tih fantov skoči navzdol in pride ravno pred hišo Fr. Š., svata, ki spremljan od družega svata, že bolj priletnega možaka in srenjskega odbornika, hoče v svojo hišo, pred ktero na griču zločinci stojé. Prvi bežečih dveh fantov komaj spregovori, ne hodita gor, bota tepena, že vdarijo tudi po teh dveh svatih, ter jih pobijejo na tla. — Zdaj nastane splošni jok in vpitje otrok in žene Fr. Š., ki je slišala glas svojega moža, ki pa zdaj ves v krvi pred hišo leži, po glavi silno razbit. Ko zaslišijo, da Vrhovci in Pšavljani svate tepó, prihité še ostali svati iz hiše, med njimi tudi ranjki župan Jak. Žordani.

Župan pravi svatu Janezu Jeretini, posestniku na Rakitovecu, ki je hotel zleteti pomagat tepenim svatom: Počakaj, da pridejo pred hišo še drugi svatje, potem skupno stopimo in jih vsaksebi ločimo. Ranjki je pred ko ne mislil, da so si k večemu malo v lase skočili. Kdo bi pa tudi misliti zamogel, da so se tako grozno oborožili z zlobnim namenom, kakor da imajo iti na pobjoj kake divje in grozne zveri! Pred ko ne, na jok in vpitje otrok, žene in tepenih svatov, pohiti župan na kraj tepeža, da brani. Bil je ranjki velik, čvrst možak, pa jako usmiljenega srca. Ali, žalibog, šel je — pa ni ga bilo več nazaj. Zločinci so ga do smrti pobili. Poškodovanih ali ranjenih je bilo razun ubitega še 9 in sicer 6 svatov, vmes trije precej hudo in še drugi 3 Česnjški fantje — voglarji. Dva svata sta na glavah močno ranjena. Enemu je na roki kost ubita, zraven pa je rana od žeblja v kol zabitega. Ranjki je bil na desno sence s krepelcem tako hudo udarjen, da mu je čepinja baje čez in čez počila, potem pa še dvakrat napočena. Spodaj pod sencem na lici videla so se znamenja dveh žebeljev, ki sta morala biti zabita v krepelcih, s kterim je bil vdarjen. Res prav zverinsko pobijanje!

Ranjki je bil mož resnice in pravice, ter zelo skrben za pošteno življenje v srenji, toraj tudi od vsih spoštovan in je že 11. leto zaporedoma tu županoval. Pripoveduje se, da so v ponedeljek 9. febr. na neki svatbi v vasi Kranjembrdu v Krašenski fari hoteli napraviti enake poboje. In le ker so se eni Blagovskih fantov urno domu vrnili, drugi kar jih je bilo od ceste v neki hiši se poskrili, svatje pa se pozneji tudi zaklenili, se je pobjoj zabranil. Eden je baje kar nož kazal, pitaje svate s prešiči, rekoč: Krajnobrdski prašci, imate kaj vina, in ženina klicaje

naj gré ven, saj ne bode šel zastoj, ter mu goldinar ponuja. Res tužne vesti. Tū pri nas je že tako daleč prišlo in je vse nekako v takem strahu, da si zoper zločince že marsikteri pričati ne upajo. Skoraj sleherni ti pravi: mene nikari za pričo ne daji, ker se boji posledic. Zadnji čas je, da se prične postopati odločnejši zoper take zločince, ponočnjake in pretepalice, drugači bode prepozno.

Iz Novega mesta, 19. februvarja. Če že tako radi opisujemo razne svetne slavnosti, ki se vršé tū pa tam iz raznih povodov in vzrokov, mnogokrat prav malenkostnih, zakaj ne bi tudi cerkvenih, ki kažejo in razodevajo moč naše sv. vere in katoliške cerkve ter spričujejo, da je narod še veren.

Taka cerkvena slovesnost, 40ura pobožnost na čast presv. rešnjemu Telesu se je vršila v našem mestu po stari navadi ob pustnih dneh v frančiškanski cerkvi. Da ljudstva še ni okužil novodobni duh, kaže mnogobrojno število pobožnega ljudstva, ki se je vdeležilo te pobožnosti, pa tudi pristopilo k mizi Gospodovi.

Letošnjo pustno nedeljo je bila pa združena s to slovesnostjo še druga. Zaradi starosti in drugih nezgod je bil altar v lavretanski kapeli, kjer se verno ljudstvo kaj rado priporoča nebeški Kraljici, že jako pohabljen. Bil je namreč iz zatrtga Kostanjeviškega samostana semkaj prestavljen. Staro pa jako lepo sliko, ki je bila že zelo pokvarjena, popravil je znani slikar, gosp. Ogrin z Vrhniko, tako mojstersko, da niti poznati ni, da je bila pokvarjena in raztrgana. Jako se toraj sme priporočati vsem onim čast. gospodom, ki potrebujejo mojstra za taka in jednaka dela.

Kip Matere božje sv. škapulirja pa je kaj lepo izdelal g. Kušljan, rezbar v Kandiji poleg Novega mesta. Tudi ta podobar sme se z dobro vestjo priporočati. Pa je že taka, da čislamo raje ptuje, nego domače. Tako je tudi tukaj. Omenjeni kipar ima polno dela za Senjsko škofijo in sploh po nekdanji granici, doma se pa prezira.

Omenjeno nedeljo so vis. čast. g. Novomeški prošt, P. Urh, slovesno blogoslovili pred veliko sv. mašo novo podobo, ki se je s tem tudi vernim v očitno češčenje izpostavila. Potem pa so imeli pontifikalno mašo, redka slovesnost v frančiškanski cerkvi.

S Štajarskega, 24. februvarja. (*Naše šolske razmere.*) Ni še davno, kar sem Vam bil pisal, da imajo štajarski rodoljubi največ opravičenih vzrokov o naših šolskih razmerah tožiti. Baš o tistem času so se naši poslanci na Dunaji moško potegnili za to, da bi se te razmere po postavni poti na korist štajarskih Slovencev zboljšale. Ali bodo naši poslanci že zdaj kaj dosegli ali ne, Bog vé; kajti naši Nemci, katerim je geslo: „Von Versöhnung kann keine Rede sein, sondern nur von Unterwerfung“ („Tagespost“), še s temi razmerami niso zadovoljni, ampak tožijo o slovenjenji nemških otrok, zahtevajo v ljudskih šolah še več nemškega poduka in vstanovljajo s pomočjo nemškega „Schulvereina“ za slovensko deco čisto nemške šole.

Z ozirom na to bi res kdo utegnil misliti, da se spodnještajarskim Nemcem v šolah krivica godi. Kaj pa na to pravijo djanske razmere? Na Spodnjem Štajeru je okoli 10% Nemcev in za te obstoji po uradnem izveštvju 14 čisto nemških, in 75 utrakvističnih ljudskih šol, ki pa so v resnici tudi čisto nemške; za 90% Slovencev pa imamo 160 tako imenovanih slovenskih šol, v katerih pa se že v 2. letu nemščina uči, v 3. letu pa nemški podučuje, tako, da bi se prav za prav te šole morale utrakvistične imenovati, saj v nekterih teh šolah, zlasti po trgih in mestnih okolica ni nič slovenskega najti, nego slovensko berilo in katekizem.

Prav za prav imamo na slovenskem Štajeru za 379.892 Slovencev in 41.378 Nemcev 160 utrakvističnih in 89 nemških šol.

Učiteljsko pripravnišče v Mariboru je, kakor znano, čisto nemško, ravno tako vse srednje šole in dosledno tudi Graško vseučilišče, ki je od nekdanj bilo vstanovljeno tudi za Slovence, ne le štajarske, ampak za vse Slovence.

V konstitucionalni državi se pač take razmere ne bodo mogle dolgo držati, saj so ravno po konstituciji vsem narodom bile zagotovljene njihove pravice; toraj se tudi štajarskim Slovincem ne bodo mogle dolgo zadrževati. Mogoče, da še v kljub večkratnim zahtevam in prošnjam letos ostane vse, kakor je bilo; mogoče da še tudi drugo leto vse tako ostane — a vsaka reč do svojega časa. Enkrat

bode se vendar moral XIX. člen djansko izvršiti ter enakopravnost tudi v šolah vpeljati.

Mi nismo nikoli bili zoper to, da bi se v ljudskih šolah slovenski otroci ne bi smeli nemščine učiti, ali zoper to smo vedno, da bi se v ljudskih šolah po Slovenskem morala samo nemščina učiti na škodo drugim za otroke bolj potrebnim naukom. In da se zdaj res na mnogih krajih tako godi, to smo slišali iz ust samih učiteljev, in da bi se vsi slovenski otroci že v ljudski šoli morali nemški naučiti, to se sploh zahteva, ne gledé na to, da ljudska šola nikdar nima te naloge, da bi se otroci ondi tujih jezikov učili, in ne gledé na to, da to obče priznanim pedagogičnim načelom nasprotuje.

Za zdaj nas tolaži le to, da bodo se o svojem času morale tudi te razmere zboljšati, ker povsod v naravi stalno vladajo le naravni zakoni.

Naše slovstvo.

Družba sv. Mohorja.

(Konec.)

Vendar predaleč sem posegel nazaj, ker pišemo že l. 1885; če bo vsled teh vrstic morda še kdo to ali ono družbeno knjigo vzel v roko, sem ž njimi dosegel svoj namen. — Ko to pišem, bje že 11. ura nabiralcem družbenih udov, ker po odborovi želji dovrši se nabira s koncem februvarja, da poverjeniki o pravem času dopošljejo odboru imenik udov. Kdor živi med narodom in opazuje, kako Mohorjeva družba omika in oblažuje priproste Slovence, koliko dragocenih knjig svetih in svetnih je razposlala med ljudi, mi ne bode zameril, ako še ob 11. uri vdarim plat zvona za Mohorjevo družbo.

Veliko so v zadnjem času govorili o naši literaturi. Vsi so edini, da se literatura slovenska v zadnjem času lepo razcveta in vsestransko napreduje. Po vsi pravici pa se je povdarjalo moško, odločno in plemenito ob enem, da so jo naši pisalci preveč pobrali za tujimi, brezverskimi literati nemškimi, francoskimi in ruskimi in da morda z najboljšo voljo in s trdnim prepričanjem skušajo napačne nazore o Bogu in človeštvu sejati tudi med slovenski narod. Vsa ta literatura pa je se ve da v prvi vrsti namenjena izobraženim Slovincem, toraj le neznatni peščici naroda našega — Mohorjeva družba pa govori množicam narodovim, od tod njena posebna važnost; od tod dolžnost vsakemu rodoljubu, komur je mar, da naše ljudstvo ostane verno in slovensko, podpirati in priporočati družbo kjer in kakorkoli je mogoče. — Pa o tem se je že mnogo pisalo in opominjalo; jaz posebej še omenim dvoje vzrokov, ki nas silita prav posebno letos razširjati družbo.

Leto 1885 je leto Ciril-Metodovo; rodoljubi slovanski so se ga že davno veselili in ga težko pričakovali, in ko je napočilo, pripravljajo se vsi bratovski rodovi, da bi ga praznovali častno narodom slovanskim in dostojno velikim našim blagovestnikom. — Najlepša proslava sv. Cirila in Metoda pa je: nadaljevatidelo prerano umrlih apostelnov naših.

In kdo posebej med nami Slovenci bolj zvesto in vspešno nadaljuje delo Ciril-Metodovo, če ne družba Mohorjeva; vsaj je družbi tej namen: podpirati pobožno lepo obnašanje in ohranjevati katoliško vero med slovenskim ljudstvom. Ali nista temu namenu slovanska blagovestnika posvetila vsih svojih moči, svojega življenja? — In letos obeta družba v posebni knjigi slaviti zasluge sv. Cirila in Metoda; ona želi s tem seznaniti vsacega Slovana z žalibog premalo poznanimi še manj posnemanimi apostelnji slovanskimi. Komu bi zato ne bilo do tega, da slavnostna ta knjiga priroma v vsako šolo, v vsako slovensko koč? Zato menim, da je letos še dvakrat dolžnost rodoljubom marno in vztrajno nabirati družbi novih udov. Geslo nabiralcem bodi: vsaj 30.000 Slovencev naj dobi v roke družbene knjige za l. 1885 — leto Ciril-Metodovo!

Ko bi Slovenci sami tako živo ne čutili, kako vspešno in dobrodejno da deluje družba med nami, nam to že nasprotniki naši sami spričujejo. Gotovo je še cenjenim bralcem v spominu, da so se Nemci v koroškem deželnem zboru še ne davno z vso strastnim političnim nasprotnikom prirojeno srditostjo zaletavali v nedolžno bratovščino Mohorjeva. Čemu to? Zato ker zoperniki dobro čutijo, kako da po vsem Slovenskem njih brezverske nakane in ponemčevalne poskuse leto za letom razdira Mohorjeva družba, ki podaja svojim udom leto za letom berila, s katerim

se vtrjuje katoliška vera, lepša in čisti slovenski jezik, krepi in razširja slovenska zavest. Zato je Nemcem družba Mohorjeva trn v peti, zato jo skušajo pred svetom očrniti in jej namene podtikati, ki so jej popolno tuji. — Stvaren odgovor je prisiljenim nemškim nergačem podal koroški deželni predsednik, temeljito so jim odgovorili vsi slovenski listi, a narod slovenski jim še letos ni odgovoril.

In kak bodi odgovor slovenskega ljudstva? Skrbimo, da začetkom meseca marca roma tja v starega Gorotana glavno mesto 30.000 podpisov v polah za nabiro družbenih udov.

To bo slovenskega ljudstva dostojen odgovor! 30.000 Slovencev slovesno oporeka sumničenju, o katerim obsipajo nasprotniki Mohorjevo družbo in vidi v družbi najtrdnejo podlago, na kateri živi, raste in cvete slovenskega naroda vernost in domače poštenje.

Rodoljubi, na nas je, da ta želja postane resnica. Brskajoč po imeniku družbenih udov, sem opazil, da, ko bi bila večina rodoljubov tako vneta za družbo, kakor so nekteri, gotovo bi se prekosile naše nade. — S šematizmom za Ljubljansko škofijo v roki sem primerjal število farmanov in udov družbenih in v posamnih župnijah sem zapazil med farani in udi družbenimi zelo različno razmero. Od kod to? Gotovo da so razmere skoro v vsakem kraju drugačne, tū revni, tam premožnejši, tū manj, tam bolj izurjeni v branji, vse to gotovo vpliva na število udov po posamnih farah.

Sploh pa moramo reči, da se rodoljubi trudijo veliko za družbo po deželi in po mestih. — Ne smem pa zamolčati, da pogrešam v imeniku mnogo imen, ki se svetijo med našo inteligencijo, celó nekaj pisateljev slovenskih pogrešamo v imeniku. Imeniki slovenskih leposlovnih listov pričajo, da rodoljubni slovenski duhovniki delajo drugače. Prav posebno žalostno pa je, da pogrešamo v imeniku „Koledarjevem“ našo rodoljubno mladino, dijake srednjih in viših šol. Spominjam se iz dijaških let, kako smo se zanimali za vsako slovensko knjižico, ko so imeli „Glasnik“, „Zvon“, „Zora“ svoje poverjenike, da so dijaki delali med seboj za naročevanje, poverjenika za Mohorjevo družbo ni bilo. Vzgojevalcem in učiteljem slovenske mladine, posebej pa še čvrstim dijakom samim naj bode toplo priporočena ta opazka.

Nabirajmo toraj še zadnje dneve prav marljivo družbi Mohorjevi udov, ne, da bi se pozneje bahali, ampak zato, ker je vsem rodoljubom to sveta dolžnost, ktero spolnovati je: nadaljevati delo sv. Cirila in Metoda. S tem bomo pomogli, da se vsestransko dostojno slavi Slovanom slavnostno leto 1885, leto Ciril-Metodovo!

—n.

Domače novice.

(*Mestni zbor Ljubljanski*) imel je na 21. t. m. svojo redno sejo. Župan je poročal o Strossmayerjevi zahvali gledé častitke mesta Ljubljanskega o njegovi sedemdesetletnici in pa o darilu 200 goldinarjev za mestne reveže g. Ant. Možeka. Za tem prišlo je na vrsto poročilo mestnega odbornika g. Hribarja o budgetu za leto 1885, kterege zarad obširnosti le v načrtu objavljamo. Ustanovni zaklad ima 7893 gl. 57 kr., potrebuje pa le 7683 gl. 60 kr., mu toraj ostaja 209 gl. 97 kr. Zaklad mestne bolnišnice ima 10.899 gl. 60 kr., potrebuje pa 10.745 gl. 90 kr., mu toraj ostaja 153 gl. 70 kr. Ubožni zaklad ima 16.358 gl. 53 kr., potreba znaša pa 26.106 gl. 61 kr., mu toraj primanjkuje 9748 gl. 8 kr., in bo primanjkljaj pokrila mestna blagajnica. Pri tej točki g. Hribar predlaga, da naj se mestni magistrat obrne s prošnjo do kranjske hranilnice, ki naj podpora za mestne reveže magistratu povišati izvoli. Povdarjala se je tudi misel za vpeljavo posebnega davka od koncertov in drugih javnih veselie na korist mestnim ubogim, s čemur se popolnoma zlagamo. Šolski zaklad ima 27.020 gl., potrebuje pa le 24.923 gl. 83 kr., mu toraj ostaja 2096 gl. 17 kr. Sploh se bo pa ta posebni oddelek od novega leta 1885 za naprej opustil, kot samostojen oddelek, ter se bodo stroški za šolstvo, kakor tudi dohodki spojili z mestno glavno blagajnico vsled nove postave: „lex Šuklje“. Mestna glavna blagajnica ima dohodkov 149.810 gl. 12 kr., potrebsčin pa 153.212 gl. 68 kr., manjkalo ji bode toraj 3402 gl. 56 kr. Plača magistratnih uradnikov znaša 16.425 gl., osebne doklade 500 gl., petletnice 770 gl., adjuta 800 gl. Plače

poslužnega osebja, petletnice in dneve znašajo 7735 gl. Funkeijske doklade 1636 gl., nagrade in podpore 1100 gl., deputat in relutum 680 gl., potni stroški 400 gl. in uradne potrebe 3465 gl. Pri tej priloznosti napravi se mala debata zarad tiskovin, ki so deloma še vedno v nemščini tiskane in pa zarad uradnih napisov, ki so po magistratu še povsod nemški. Župan naznanja, da so napisi že v delu in se bodo kmalo razobesili.

Zdravstvene potrebe zahtevajo 4950 gl., javna varnost pa 11.704 gold. Vzdrževanje stavb 19.000 gold. in za snažnost po mestu pa 8700 gl. Za razsvetljavo 8500 gold. Pri tej točki se odbornik g. Valentinčič potegne za prebivalce št. Peterskega predmestja, ki od „znamenja“ do cerkve nimajo še plina, ter nasvetuje njegovo napravo, kar se sprejme in se prva svota določi za polaganje cevi 500 gold. Dalje g. Valentinčič predlaga, naj se prestavi „znamenje“ v znamenjske ulice, ker je na dosedanjem prostoru prometu na poti in pa ponočnjakom in postopačem za zbirališče. Predlog se izroči po nasvetu odbornika gosp. Gogale magistratu na sporočilo ob svojem času. Za napravo nabrežja ob desnem bregu Ljubljane se določi 13.000 gold.; za nastanjanje vojakov 9402 gold. 77 kr.; za Tivoli 4966 gold. Pokojnine in miloščine znašajo 7621 gl. 86½ kr. Svoti po 1000 gold. za napravo transparentne ure in pa razširjanje „Streliških ulic“ ste se za leto dni opustili; za razširjenje ceste v mestni log se dovoli 300 gold.; za napravo kanala v Predilnih ulicah pa 2000 gl. Za regulacijo odkladišča na Trnovskem pristanišču se določi 8000 gold., 2000 gold. pa za napravo kanala na spodnjih Poljanah; za pnevmatičen aparat za izpraznevanje stranišč določi se 3000 gl. za potrebne odcejališča (pisovarje) pa 1000 gold. Sploh je bila seja jako bogata na raznih debatah, pojasnilih in ugovorih, se je pa vendar brez strasti z lepo po tri ure trajajočem zborovanju zaključila.

(Za dopolnilne volitve v Ljubljanski mestni zbor) razporejen je na pregled zapisnik volilcev od 10. febr. do 8. marca v magistratnem ekspeditu, kjer se vsakojake v to spadajoče pritožbe gledé volilcev sprejemajo.

(Povišanje tukajšnjih magistratnih uradnikov) vsled preosnove magistratnega urada izvršilo se je te dni. Imenovani, oziroma povišani so gg.: vodja magistratne pisarne Jurij Mihalič za magistratnega koncipista; kancelist Karol Mulaček za registerja; kancelist Ivan Kališ za ekspeditorja; kancelist Ivan Robida za oficijala; ekonom Josip Križaj za magistratnega komisarja in diurnist J. Boltar za protokolista. Imenovani gospodje so včeraj ob 10. uri gospodu županu Grasselliju prisegli.

(Sprejem cesarjevev Rudolfa in Štefaniye v Pulji) je bil sijajen, da, impozanten. Vse se je gnjetlo proti admiralski palači, kjer se je zbranih društev, duhovščine, častnikov in družih odličnjakov poleg šolske mladine vse trlo. Vlak je prišel ob 10. uri 42 minut pred admiralat, kjer je cesarjevič v kontreadmiralski opravi izstopil. Belo oblečene deklice sipale so cvetje pred njim. Cesarjevičina je sprejela dva krasna šopka. Mesto je bilo zvečer razsvetljeno; delavci društev „Societa operaia“ in „Fratellanza Artigiana“ hoteli so konje pri kočiji izpreči, v kateri sta se visoka gosta po mestu vozila in ju sami voziti, kar pa cesarjevičina na noben način ni dovoliti hotela. Kjer so taki prebivalci, ondi za irredento ni prostora!

(Pogreb generala Polca), ki je na 11. januarja v Velikem Varadinu umrl, boče jutri popoldne ob ½4 uri v Ljubljani iz južnega kolodvora, kamor bodo mrlča pripeljali, k sv. Krištofu.

(Nekaj denarja) našlo se je v prostorih Ljubljanske hranilnice ter se je na magistratu oddal. Kdor ga je zgubil, naj se tje kaj ponj oglasi.

(„Ljudske knjižnice“) 4. snopič je prišel ravno kar na svetlo. Obsega več kratkih povestih za kratek čas, kakor jih prinaša izvrstni „Vrtec“. Priobčil jih je znani pisatelj g. I. S. Gombarov. Po teh povestih bo izvestno naša čitanja željna kmetiška mladina rada segala, ker so prav v tistem duhu pisane, v katerih si sama na paši ali v dolgih zimskih večerih pri gorki peči — povesti pripoveduje. Naj bi še več zvezkov v tem smislu izšlo, misel in načrt sta izborna in vsakega priporočila vredna.

Poslano.

V dopisu „z Notranjskega“ v „Slov. Narodu“ od dne 5. t. m. št. 28. je mnogo laži iz hudobnega namena. Reč je pa ta-le:

Vodstvo na Slapu je pisalo na pomlad 1884. l. našemu gosp. župniku, da ima z dovoljenjem visokega deželnega odbora oddati nekaj stotin škart jabelčnih in hruškovih drevesec za vasi: Hrenovice, Velika in Mala Brda, pa s pogojo, da se imajo „drevesca zadnji čas do sobote vzeti“. Pristavljalo se je tudi, „da so že pogrnala in zelena, da jim bode treba toraj prilivati; da se to ne sme v časopisih objavljati“. Omenja dopis dalje, da piše se na g. župnika, ker Slapensko vodstvo ne vé kam na Hrenoviško županstvo pisati. Slednje verjamemo, ker vodstvo tudi ni vedelo za pošto na Hrenoviškega župnika, ter je imelo vedno le pošto Razdrto (Prawald) pred očmi. Pogoj je bil kakor rečeno, da se ima dar skrajni čas v soboto vzeti, pismo je pa iz Razdrtega došlo še le v ponedeljek in g. župnik ga je takoj prinesel k županiji, da naj stori, kar hoče. Županija — ne g. župnik — je rekla, da je zamujeno poslati po drevesca vsled zamenjane pošte, vrh tega je bilo takrat največ pomladanskega dela, in suša tolika, da smo morali vodo za kuho in pijačo voziti, sedaj naj pa še drevescem že zelenim prilivamo! Po drevesca toraj nismo poslali. Dopisnik „Narodov“ pa v vsem sumniči našega g. župnika, zlasti da je rekel, da drevesca s Slapa na Pivki ne ugajajo. Dopisnik dobro vé, da lepe vrste jablan in hrušek je g. župnik na svojem svetu nasadil z drevesci s Slapenske šole; da je na tisoče češpljevih, smrekovih, orehovih in lipovih drevesc zasadil, gmajne spremenil v pašnike in senožeti, senožeti očistil trnja, kamenja, in grabne založil tako, da le nevošljivost dopisnika zamore biti slepa za vse to, menda ga boli, da on sam je dobil diplomu. Ako je kdo zaslužil častno diplomu, jo je gotovo naš g. župnik zaslužil, ki nam je izboren zgled v vseh strokah umnega kmetijstva, posebno pa v sadjarstvu, čebelarstvu, živinoreji, zboljševanju zemlje. Dopisnik, ki s svojim dopisom sumniči tudi Postojnsko podružnico in občni zbor, mora daleko od tukaj prebivati, da ne vé, v katero faro spada vas Razdrto; in če vé več in bolj zaslužnih mož, zakaj ni prišel k zborovanjem ter jih nasvetoval za diplome? Toliko v pojasnjenje.

Hrenovice, 15. februarja 1885.

Anton Lenasi,
župan.

Telegrami.

Dunaj, 25. febr. Danes se je predložila postava o zgradbi železnice Ljubljana-Kamnik, ki mora biti v dveh letih z 770.000 goldinarji dodelana. Državna podpora pri tej zgradbi znaša 200.000. Za 50.000 goldinarjev bo pa kranjska dežela delnic izdala. Ta postava in z njo še tri enake rešile se bodo pred prazniki.

Dunaj, 25. febr. V poslaniški zbornici se je predložil načrt postave o dokladah na direktne davke po Kranjskem, o zgradbi lokalne železnice Ljubljana-Kamnik in o nekolekovanih prošnjah za izvanredno dovoljenje ženitve.

Napolj, 25. febr. General Ricci odpeljal se je s tretjo ekspedicijo včeraj popoldne v Rudeče morje.

London, 24. febr. Uporniki so bili pri Kasali tepeni. 2000 jih je ostalo na bojišči mrtvih. Okoli Suakima jih je 20.000 zbranih.

Tuji.

23. febr.

Pri **Malici**: M. Fitz, fabrikant, z Dunaja. — Kreschmann, Milan Singer, trgovca, z Dunaja. — Vinc. Meacale, trgovec, iz Trsta. — Josip Jessernigg, trgovec, iz St. Vida.

Pri **Stonu**: Rudolf Hobza, c. k. nadporočnik, iz Grana. — Julija Milavec, zasebnica, iz Grada. — Gustav Suanz, tovarniški uradnik, iz Kufsteina. — Janez Herbori, trg. pot., iz Trsta. — B. Guanin, trg. z lesom, iz Turronia.

Pri **Bavarskem dvoru**: Franc Ponner, komi, iz Nikolsburga. — Franc Landek, knjigovodja, iz Cottbusa.

Pri **Virantu**: Anton Benda, trg. s konji, iz Il. Bistrice.

Umrli so:

21. febr. Marija Šafec, kolarjeva žena, 66 let, Vegove ulice št. 9, oslabiljenje v starosti. — Janez Janež, posestnik, 67 let, sv. Petra cesta št. 10, spridenje trebušnih delov.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

25. februarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 55 kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	84 „ 05 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	107 „ 40 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 40 „
Akcije avstr.-ogerske banke	866 „ — „
Kreditne akcije	305 „ 70 „
London	124 „ 30 „
Srebro	— „ — „
Ces. cekini	5 „ 81 „
Francoski napoleond.	9 „ 80 „
Nemške marke	60 „ 55 „

Od 24. februarja.

Ogerska zlata renta 6%	— gl. — kr.
„ 4%	98 „ 35 „
„ papirna renta 5%	94 „ 05 „
Akcije anglo-avstr. banke	200 gl. 108 „ 25 „
„ Länderbanke	104 „ 50 „
„ avst.-oger. Lloyd v Trstu	573 „ — „
„ državne železnice	309 „ — „
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	216 „ — „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 128 „ 50 „
4% „ „ 1860	500 „ 188 „ 10 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 174 „ 60 „
„ „ 1864	50 „ 174 „ — „
Kreditne srečke	100 „ 178 „ — „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ — „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „ 25 „
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	112 „ 60 „
„ Ferdinandove sev.	105 „ 75 „
5% štajerske zemljišč. odvez. obligae.	104 „ — „

Tržaško tržno poročilo.

Kava: Santos po 50 gl., Rio 47, St. Domingo 56, Portorico 86, Cejlon 70—125, biserna 96, Java 59, Mokka 89—100.

Sladkor po 18.75—27.50 gl.

Dišave: poper 93 gl., žbice 69.

Južno sadje: dateljni 23, fige iz Kalamate 17, iz Smirne 32, rozine 13, pomorance 2, limone 2.— za vsak zaboj, rožiči 4, mandeljni 80.

Olje: laško 70—100 gl., albansko 40—48, dalmatinsko 43, angleško 32.50, petrolej 9.25.

Kože: juhtovina 260, podplatje 140—160, teletnina 357—616, jagnječi kožuhi sto komadov 70, zajčje sto komadov 24 gl.

Volna: bosanska 105 gl., albanska 112, isterska 110.

Bombaž: ameriški 75, indijski 54.

Ježice po 22—28 gl.

Mast: maslo 95—100, angleška 51, ogerska 58.50, špeh 54.

Žito: pšenica ruska 7.25—8.75, laška 9.25, koruza 6.50, rž 7.50, oves 7, fižol 10, grah 13—15, riž laški 14—21, indijski 12.50 goldinarjev za vsakih 100 kilogramov.

Naroča se še lahko in tudi vsi izšli sošitki dobivajo se v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani.

Vsebinska 7. zvezka je sledeča: Text: Entthront und verbannt. Historischer Roman von Friedrich Janson. (Fortsetzung und Schluss). — Etwas über die Geschichte des Kaffee. — (Schluss). — Eine Weihnacht in Bethlehem. Von Fr. Wilhelm Gross. (Schluss). — Des Professors Chevalauvent Reise nach Oesterreich. Humoreske von M. A. Lerei (Schluss). — London auf dem Papier. Von Dr. Adolf Heine. — Die localistische Lehre von der Cholerasenche. — Interessante Erscheinungen in der Pflanzen-Physiologie. — Der Schenk von Nidegg. Gedicht von Ulrich von der Uhlenhorst. — Das Eiland von der Oesel in der Ostsee. Von A. Maedonald. — Der Held des spanischen Volksliedes. — Aus der nördlichsten Stadt der Erde. — Allerlei.

Illustrationen: Laute Begeisterung. Gemalt von W. Löwith. — Stilles Vergnügen. Gemalt von W. Löwith. — Neuguinea und die benachbarten Inseln. — Die Aussendung der vier apokalyptischen Reiter. Von Peter von Cornelius. — Kanenstrauch von Ceylon. (Neptenthes distillatoria). — Neptenthes Rajah. — Politisirende Flakerkutscher. Gemalt von H. Kotschenreuter. — St. Vincenz-Hospital in Hammerfest.

Išče se (1)

proti zmerni plači zanesljiv priletan samec, ki mora pa še vendar-le nekoliko trden biti in je do sedaj na kmetih živel. Znati mora brati in pisati in pa večš mora biti v vodstvu male kmetije.

Na dotična vprašanja odgovarja Franc Jonke v Kolodvorskih ulicah št. 31, pritlično na desni.

Tisk „Katoliške“ Tiskarne v Ljubljani.